

I. ANNA ANYÁVÁ LESZ és MÁRIA SZEPLŐTELEN FOGANTATÁSA

Joakim és Anna házában sok virágzó ág van a virágvázákban. A gyümölcsöskertben pompás színekben virágoznak a fák. Anna egy kisebb szövszéknél ül, és szép vásznat sző, énekelve, az ének ritmusára mozgatva a lábát. Énekel és mosolyog... Kire? Önmagában, valamit lát bensőleg. Az ének lassú, és mégis vidám, ismétlődik, mind erősebben és biztosabban, boldoggá téve Annát. Nagyon egyszerű, kedves a szövege:

-- *Dicsőség a mindenható Úrnak, aki szerette Dávid gyermekeit! Dicsőség az Úrnak!
Az Ő legnagyobb kegyelme meglátogatott engem az égből.
A régi fa új ágat hajtott, és én boldog vagyok.
A Fény Ünnepe vetette el magvát a reménység,
és Nizsan havában kicsírázik illatozva.
Mint tavasszal a mandulafa, kivirágzik a testem.
Estére meghozza gyümölcsét.
Ezen az ágon van egy rózsza, egy nagyon édes alma,
egy ismét felragyogó csillag, egy ártatlan gyermek.
A ház öröme, a férj és a feleség öröme.
Dicséret Istennek, Uramnak, aki megkönyörült rajtam.*

*Azt mondta nekem a fénye: „Egy csillag jön hozzád.”
Dicsőség, dicsőség! Tiéd lesz a fának ez a gyümölcse,
az első és az utolsó, szent és tiszta, mint az Úr ajándéka.
Tiéd lesz, és általa jön az öröm és a béke a földre.
Repülj, orsó! A fonál golyócsot köt a kisdéd számára.
Ő megszületik! Szívem éneke hozsannázva száll Istenhez.*

Joakim belép, amikor Anna már negyedszer ismétli énekét.

-- *Boldog vagy, Anna? Olyannak tűnsz, mint egy madár, amely meghozza a tavaszt. Miféle ének ez? Sose hallottam senkitől sem. Honnan jön?*

-- *A szívemből, Joakim.*

Anna feláll, és nevetve megy a férjéhez. Sokkal fiatalabbnak és szebbnek látszik, mint eddig.

-- *Nem tudtam, hogy költő vagy* -- mondja a férj, és csodálkozva nézi őt.

Nem látszanak idős házaspárnak. A fiatal jegyesek gyengéd tekintetével néznek egymásra.

-- *A kert végéből jöttem, amikor meghallottam az énekedet. Évek óta nem hallottam a szerelmes galamb hangodat. Elismételned nekem ezt az éneket?*

-- *Elismételtem volna akkor is, ha nem kérted volna. Izrael gyermekei mindig énekkel fejezték ki reményüket, örömeiket és fájalmukat. Én is az énekre bízom nagy örömöm kifejezését magamnak és neked. Igen, magamnak is, mert olyan nagy dolog, hogy jóllehet biztos vagyok benne, mégis még mindig nem tűnik igaznak előttem...* -- és elkezd az éneket, de amikor elérkezik ehhez a ponthoz:

- *„Ezen az ágon van egy rózsza, egy nagyon édes alma, egy csillag...”*, előbb remegni kezd a hangja, utána megtörik, és örvendezve, felsóhajtva néz Joakimra. Feláll, átöleli őt, és felkiált:

-- *Anya vagyok, kedvesem!* -- és férje kitárt karja közé veti magát, aki átöleli boldog feleségét, szíven tartva őt. A legtisztább és legboldogabb ölelés, amit eddig a világon láttak. Tiszta és lángoló a tisztaságában.

Joakim kedvesen megrója Annát, akinek hajába már fehér szálak vegyülnek:

-- *És nem árultad el nekem...*

-- *Biztos akartam lenni benne... Ilyen öreg korban... anyának tudni magamat... Nem tudtam elhinni, hogy igaz... és nem akartam, hogy aztán annál keserűbb legyen a csalódásod. December vége óta érzem, hogy méhem mélyén megújul, és amint mondom, új ágat hoz. De most ezen az ágon biztos a gyümölcs... Látod? Ez a golyócs már annak készül, aki jön.*

-- *Nem ez az a len, amit októberben, Jeruzsálemben vettél?*

-- *De igen. Utána megszőttem, amíg várakoztam... és reméltem. Reméltem, mert az utolsó napon, miközben imádkoztam a templomban, közel menve, amilyen közel csak mehet egy asszony az Isten Házához, és már este volt... emlékszel, mit mondtam? „Még, még egy kicsit...!” Nem tudtam elmenni onnan anélkül, hogy ne*

részesedtem volna a kegyelemben! Nos, a leszálló szürkületben, a szent hely belsejéből, amelyre néztem, lelki vágyakozással, hogy elérjem a jelenlevő Isten beleegyezését, láttam kijönni egy fényt, egy nagyon gyönyörű szikrát. Fehér volt, mint a hold, jóllehet magába foglalta a föld minden fényét, ami csak található a gyöngyökben és a drágakövekben. Úgy tűnt, mintha a Függyöny egyik értékes csillaga, amely a kerubimok lába alatt volt, elszakadt volna onnan, és természetfeletti fényben ragyogott volna... Úgy tűnt, a szent Függyöny mögül maga a Dicsőség jött elő tűzként, és gyorsan hozzám jött. És ahogy a levegőt hasította, égi hangon énekelte: „Amit kértél, eljön hozzád.” Ezért éneklek: „Egy csillag jön hozzád.” Milyen gyermek lesz a miénk, ha úgy nyilvánul meg, mint a templom csillagának a fénye? Igazad volt, amikor új Elkána feleségének, Annának láttál engem. Hogyan hívjuk majd gyermekünket, akit oly édesen hallok énekelni méhemből, amint picinyke szíve úgy ver, mint egy kis galambé, amit a kezünkben tartunk?

-- Ha fiú lesz, Sámuelnek foguk hívni. Ha leány, Csillagnak. Ez az a szó, amelyik megállított téged éneklésedben, hogy megadd nekem ezt az örömet, hogy atyának tudhassam magam. Ennek alakja nyilvánult meg a templom szent árnyékában.

-- Csillag. A mi Csillagunk, mert nem tudom, gondolom, gondolom, hogy leány lesz. Úgy tűnik nekem, hogy oly kedvesen simogat, ahogy csak egy nagyon kedves leány képes. Mert semmi fájdalmat nem okoz nekem. Ő hordoz engem egy kék, virágzó ösvényen, mintha szent angyalok vennének körül, és a föld már távol volna... Mindig azt hallottam az asszonyoktól, hogy a fogadás és a gyermek hordozása fájdalmas, de én nem érzek fájdalmat. Erősnek, fiatalnak érzem magam, frissebbnek, mint messzi ifjúkoromban. Isten leánya, mert inkább Istené, mint a miénk az, aki kiszaradt törzsből születik, és nem okoz fájdalmat anyjának. Csak békét és áldást hoz neki, Isten gyümölcseit.

-- Akkor Máriának fogjuk nevezni. A mi tengerünk Csillaga, gyöngye, boldogsága lesz. Izrael első nagy asszonyának a neve ez. De Ő sose fog véteni az Úr ellen, és csak neki énekel, mert neki ajánlottuk fel, áldozatul, mielőtt még megszületett volna.

-- Igen, neki ajánlottuk fel. Legyen fiú vagy leány, miután megünnepeltük a harmadik évét, átadjuk gyermekünket az Úrnak. Mi is áldozatokká leszünk vele együtt Isten dicsőségére.

MÁRIA SZEPLŐTELEN FOGANTATÁSA

Jézus szavai:

-- A Bölcsesség „Isten erejének lehelete és a Mindenható dicsőségének tiszta kicsordulása” Igévé lett a magtalan által.

És ez az Ige véghezvitte a csodát, hogy termékennyé tegye azt, aki terméketlen volt. És azért, hogy egy Anyát adjon nekem, aki nemcsak természete szerint a legjobb, mivel két szenttől született, és nemcsak állandóan növekszik ebben a jóságban, nemcsak szeplőtelen teste volt, hanem -- egyedül a teremtmények között -- lelkében is szeplőtelen.

Mily szépnek kellett lennie ennek a léleknek, akire az Atya vágyakozott az idők kezdete óta, ennek a léleknek, aki a Szentháromság gyönyörűsége volt, akit a Szentháromság fel akart díszíteni ajándékaival, hogy önmagát megajándékozza vele. Ó, te Teljesen Szent, akit Isten önmagának teremtett, és utána az emberek üdvössége számára! Az Üdvözítő Hordozója, te voltál az első megváltott. Élő Mennyország, te mosolyoddal elkezdted a föld megszentelését!

Teremtett lélek, hogy az Isten Anyjának lelke legyél! Amikor ez az élő szikra kipattant a Hármasszeretet eleven szívdobbanásából, örvendeztek neki az angyalok, mert sose láttak ennél ragyogóbb fényt a mennyországban. Mint mennyei rózsaszirm, szellemi és értékes szirm, amely drágakő és láng volt, amely Isten lehelete volt, amely leszállt, hogy éltesse egy testet, ugyancsak másféleképpen, mint a többi, amely oly tüzes erővel szállt le, hogy az eredeti bűn nem volt képes beszennyezni, áthatolt a világűrön, és bezárkózott egy szent méhbe.

A föld még nem tudta, hogy már birtokolja Virágát. Az igazi, egyetlen Virágot, amely örökké virágzik: lilium és rózsza, ibolya és jázmin, napraforgó és ciklámen egyszerre, és ezekkel a föld minden virága egyetlen Virágban, Máriában, akiben egyesül minden erény és kegyelem. Áprilisban Palesztina földje hatalmas kerthez hasonlított, az illatok és színek gyönyörködtették az embereket. De még nem ismerték a legszebb Rózsát. Ő már virágzott Istennek az anyaméh rejtekében, mert Anyám szeretett fogantatásától kezdve.

Azt mondtam: „Mária szeretett fogantatásától kezdve.” Mi ad fényt és ismeretet a léleknek? A kegyelem. Mi távolítja el a kegyelmet? Az eredeti bűn és a halálos bűn.

Mária, a Szeplőtelen sose volt megfosztva Istentől, az Ő közelségétől, szeretetétől, fényétől, bölcsességétől. Azért Ő képes volt felfogni és szeretni akkor, amikor csak egy szeplőtelen lelket körülvevő test volt, amely lélek folytatta Isten szeretését.

Mi lett volna, ha az ősszülőkötől, akik ártatlanok voltak, ártatlan gyermekek születtek volna, amint Isten akarta! Értettek volna ahhoz, hogy mentek maradjanak a sátán fertőzésétől, állandóan tökéletesedtek volna, győzedelmeskedtek volna évezredekkel azelőtt a sátán felett, aki végül le lesz győzve, s vele minden rossz is. (1-19)

Szűz Mária születése

Anna egy fullasztó, meleg napon kimegy a kertbe, ahol Joakim dolgozik. Látszik, hogy már közel áll a szüléshez. Jónak látja visszatérni a házba.

-- Fáj? -- kérdezi Joakim.

-- Nem. De érzem azt a nagy békét, amelyet éreztem a templomban, amikor megkaptam a kegyelmet, és amit akkor is éreztem, amikor megtudtam, hogy anya vagyok.

Olyan, mint egy elragadtatás. Édes álom a test számára, miközben a lélek örvendezik, és olyan béke tölti el, aminek nincs emberi hasonlata.

Szerettelek téged, Joakim, és amikor beléptem a házadba és azt mondtam magamban: „Egy igaz embert jegyeztem el”, békét éreztem, és ugyanígy minden alkalommal, amikor szeretettel gondoskodtál Annáról. De ez a béke másféle. Gondolom, olyan, mint ami Jákob lelkét árasztotta el, amikor angyalokkal álmodott, vagy még inkább hasonló Tóbiás örvendetes békéjéhez, miután Rafael felfedte neki kilétét. Minél inkább megízlelem, annál inkább növekszik. És mintha felszállnék a kék égbe... és nem tudom miért, mióta érzem ezt a békés örömet, énekelek a szívemben, mint az öreg Tóbiás. (Vö. Tób 12, 13,1-23) Úgy tűnik nekem, hogy ezt erre az órára irták... erre az öröme... Izrael földje számára, amely megkapja Őt... Jeruzsálem számára, amelynek bűne most bocsánatot nyer... de..., ne nevéssétek ki egy anya ábrándozását..., de amikor azt mondom: „Adj hálát az Úrnak a jókért, és áldd az örökkévaló Istent azért, hogy felépítse benned Tabernákulumát”, azt gondolom, hogy az fogja felépíteni Jeruzsálemben az igaz Isten Tabernákulumát, aki most születik... és még arra is gondolok, hogy többé nem a Szent Városról, hanem az én gyermekemről jövendölt, amikor énekében azt mondta: „Ragyogó fényben fogsz úszni, a föld minden népe leborul előtted, jönnek a nemzetek ajándékot hozva neked, imádják benned az Urat, és szentnek tekintik földedet, mert benned hívják segítségül a Nagy Nevet. Boldog leszel fiaidban, mert mindnyájan áldottak lesznek, és egyesülnek az Úr közelében. Boldogok, akik szeretnek téged és örvendenek békédnek...” És én leszek az első az örvendezők közül, én, az Ő boldog anyja.

... Estefelé annyira erősödik a vihar és a villámlás, hogy az egyik munkás megjegyzi:

-- Úgy látszik, mintha a sátán kijött volna ördögeivel a pokolból. Nézzétek azokat a fekete felhőket! Kén szaga van a levegőnek, és a szél süvöltése mintha átkokat szórna...

Közben Anna közel áll a szüléshez. Minden gyorsan és jól halad. A vihar hirtelen megszűnik az utolsó villámcsapással, amely éppen a házuk előtt csap le. Utána hallják a kis Mária sírását. Hatalmas szivárvány tűnik fel az égen, olyan szép, amelyet még nem láttak. Csodálkozva nézik mindnyájan. Noha még nem ment le a nap, máris feltűnik egy ragyogó csillag, amely hatalmas gyémántként tündököl az égen. A telihold is fényesen ragyog.

De nem kevésbé szép látványt nyújt a kis Mária, rózsásan szőke hajával, kedves arcával, apró kis kezével és lábával. Amikor visszaadják a kis Máriát Annának, ő mosolyogva mondja:

-- Ő a Csillag. Az Ő jele van az égen. Mária a béke szivárványa! Mária, csillagom! Mária, tisztaság hold! Mária a mi gyöngyünk!

-- Máriának nevezed Őt?

-- Igen, Mária, csillag és gyöngy és fény és béke...

-- De ez keserűséget is jelent... Nem félsz, hogy szerencsétlenséget hoz rá?

-- Isten vele van. Az övé, még mielőtt létezett volna. Ő vezeti majd útjain, és minden keserűséget mennyei mézzé változtat. Most légy a te mamádé... még egy kissé, mielőtt egészen Istené lennél...”

